

на, ні сини нічого не знали про його долю. У 1956 р. Савицький повернувся до Праги (у цьому місті він помер 1968 р.) і привіз рукописи своїх талановитих поезій. Саме їх, під назвою «ДОРОГИ», видав О. В. Бобир у 1996 році.

Кожний вірш випромінює любов до життя, природи (її, справжньої, так мало було у мордовських таборах), до друга, до жінки. У своїх кращих поезіях Петро Савицький шукає підтримку у Бога.

Пошли мне, Господи, пошли мне дух и силу
Перенести все то, что встретил Я в пути,
И не в бесчувствии, покорном и унылом,
Но в светлой радости Твоим путем идти.

Як це не завадить і кожному із нас!

У далекому ув'язненні не забував Петро Миколайович свого рідного міста, котрому присвятив коротеньку і щиру поему «Чернигов». Згадував юність і під впливом цього написав доброго вірша «Модзалевський В. Л.», присвяченого чернігівському дослідникові старовини, своєму другові.

Знавці поезії відкриють для себе ім'я Петра Савицького із радістю. Хочеться сподіватися, що його поетична збірка «ДОРОГИ», — то перша ластівка до цілеспрямованого вивчення життя і діяльності вченого з європейським ім'ям, нашого славного земляка.

Світлана ПАЛИВОДА.

ВІЛЬНІ ПОЕЗІЇ ЮРКОВА

Ось як говорив про нього відомий російський поет, який жив і працював в Україні: «...Це був першокласний поет точних слів і цільних образів. Ми ловили себе на тому, що поетичні інтонації Ігоря Юркова ставали нашими інтонаціями...».

Ці слова спадають на гадку, коли береш до рук скромненьку книжечку Ігоря Юркова «СТРАХ ПЕРЕД ЛЮБОВЬЮ», видану самодіяльним видавництвом «ЭСХА».

16 липня 1996 р. йому б виповнилося 94 роки, а народився талановитий поет в місті Ярославлі, в сім'ї майбутнього юриста. Восени 1914 р. зірвана з місця війною, родина Юркових переселилася до Чернігова. Тут майбутній поет навчався у гімназії, у тринадцять років написав свого першого вірша.

У жовтні 1919 р. Ігор йде добровольцем на фронт, але тяжка підступна хвороба змушує його демобілізуватись. Він їде до Києва, куди вже переїхала його сім'я, і активно включається в літературне життя: бере участь у літературних вечорах і диспутах, в організації і роботі літературних груп «Майна» та «ОРХУС». Ігор часто приїздить до Чернігова, на Лісковицю, рідну його серцю, де ще й досі пам'ятають юного поета.

Стрімко розвивався талант поета, міцніло поетичне обдарування, а між тим розвивалась і хвороба. 30 серпня 1929 р. хворий на сухоти Ігор Юрков помер, його поховали в місті Боярка на Київщині. Йому ледь виповнилося 27 років. Але він встиг побачити свій єдиний збірник «Стихотворения».

Частина творів, які тоді побачили світ, склали книжечку «СТРАХ ПЕРЕД ЛЮБОВЬЮ». Це — верлібри — вільні вірші, побудовані на

інтонаційно-синтаксичній основі, не пов'язані ні постійною римою, ні означеною метрикою.

Да, я живу. Стоит свеча. В окне
Светясь проходят тучи. Дождь шумит,
Шумят деревья. Холмы занавесок
Бросаю тень внутрь комнаты —
На блюдечко с смородиной, на волосы мои.
И, спрятавшись в подушки, я стараюсь
Не видеть и не чувствовать.
Но жизнь идет как ветер. Вот предел
Отчаянью и унижению.
И я кричу, что ненавижу жизнь,
И сознаю, что лгу.

Вірші Ігоря Юркова, написані за останні два роки життя, захоплюють невичерпною любов'ю до життя, до всього живого. Перед нами постають художні картини природи, сповнені філософським змістом. Автор порушує проблеми, які гостро тривожать людство. У поетичній творчості Юркова яскраво виражені глибина і складність людського життя, взаємин, радості і страждань.

Прикро, що це, по суті, перша скромна книжечка поета, яка побачила світ через 66 років після його смерті у Чернігові. «СТРАХ ПЕРЕД ЛЮБОВЬЮ» — збірка поезій, видана з великою пошаною до її автора. Ігор Юрков гідний того, аби його твори були опубліковані у повному обсязі солідним видавництвом з науковими коментарями. Адже творчість поета — справжня школа для тих, хто робить перші кроки в літературі.

Галина КУЛИК.

ЛІТЕРАТУРНА ПРИЛУЧЧИНА

Літературні традиції нашого краю ідуть в глибину історії.

Можна багато і цікаво розповідати про перебування на Прилуччині Г. Сковороди і Т. Шевченка, про відомих письменників, що гостювали в маєтку панів Тарновських у Качанівці. Про літературні угруповання, які були створені в Прилуках в 20-х роках, про рукописний альманах «Перша борозна», в якому об'єднувались всі мистецькі сили Прилуччини.

Але все те в минулому. Досить довгий час побутувала думка, що українська література уже створена, що всі зірки на поетичному небосхилі засвічені і годі й думати про відкриття чогось нового. Місцеві поети друкувались на сторінках міськрайонної газети і лише інколи в якось українському часописі.

Всі ті невеликі публікації вирізались з газет та журналів і дбайливо збирались працівниками районної бібліотеки, виклеювались в альбомах «Письменники Прилуччини». Слово за словом, рядок за рядком складалася історія літературної Прилуччини.

За велике щастя вважалося в нашій бібліотеці, коли на книжкову полицю потрапляло нове видання місцевого автора. Цією книгою пишались, про неї говорили. Останнім часом такі видання все частіше з'являються в нашій бібліотеці.

Декілька років тому в прилуцькій друкарні видруковано книгу М. П. Турківського «Струни бандури». Це була перша поетична збірка, видана місцевими друкарями.